

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5172/2566

พนักงานอัยการจังหวัด โจทก์ นาย อ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 228, ป.วิ.พ. มาตรา 120

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ผู้เสียหายทั้งหกมาเบิกความภายหลังแม้จะขัดแย้งกับคำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความชั้นสืบพยานก่อนฟ้อง แต่ก็เป็นการเบิกความเพื่อพิสูจน์ความจริงให้กระจ่างชัดว่ามีเหตุผลอย่างไรทำไมถึงให้การชั้นสอบสวนและเบิกความต่อศาลชั้นต้นฝ่าฝืนต่อความเป็นจริงไว้นั้นนั้น หาใช่เป็นการเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลยดังที่โจทก์ฎีกาไม่ แม้คดีอยู่ระหว่างสืบพยานจำเลย ซึ่งโดยผลการหรือคู่ความฝ่ายใดร้องขอ ศาลมีอำนาจสืบพยานเพิ่มเติมจะสืบเองหรือส่งประเด็นก็ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 228 และตาม ป.วิ.พ. มาตรา 120 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ถ้าคู่ความฝ่ายใดอ้างว่าคำเบิกความของพยานคนใดที่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งอ้างไม่ควรรับฟัง โดยเหตุผลซึ่งศาลเห็นว่ามีมูล ศาลอาจยอมให้คู่ความฝ่ายนั้นนำพยานหลักฐานมาสืบสนับสนุนข้ออ้างของตนได้แล้วแต่จะเห็นควร คดีนี้จำเลยนำสืบปฏิเสธฟ้องโจทก์ว่า ผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ให้การชั้นสอบสวนและเบิกความชั้นสืบพยานก่อนฟ้องไปโดยถูกควบคุมตัว ข่มขู่ ไม่ให้กลับบ้านและพบบิดามารดา คำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความดังกล่าวไม่ควรรับฟัง เมื่อทนายจำเลยแถลงขอสืบพยานผู้เสียหายทั้งหก หากศาลเห็นว่าเป็นพยานหลักฐานสำคัญที่สามารถพิสูจน์ความจริงได้และเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ศาลก็ชอบที่จะอนุญาตให้จำเลยนำผู้เสียหายทั้งหกเข้าเบิกความตามมาตราดังกล่าวข้างต้น และมีคำสั่งในรายงานกระบวนการพิจารณาได้ หากจำต้องให้จำเลยยื่นคำร้องขออนุญาตต่อศาลก่อนดังที่โจทก์กล่าวอ้างในฎีกาแต่อย่างใดไม่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 11, 12, 13, 18, 62, 81 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 278, 279 นับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ย 407/2563 และหมายเลขดำที่ ย 520/2564 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, 18 วรรคสอง, 62 วรรคหนึ่ง, 81 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 4 เดือน ฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 4 เดือน รวมจำคุก 8 เดือน นับโทษจำคุกจำเลยต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ย 407/2563 หมายเลขแดงที่ ย 555/2564 และคดีอาญาหมายเลขดำที่ ย 520/2564 หมายเลขแดงที่ ย 268/2565 ของศาลชั้นต้น ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุนาย พ. ผู้เสียหายที่ 1 อายุ 16 ปีเศษ เด็กชาย ข. ผู้เสียหายที่ 2 อายุ 13 ปีเศษ เด็กชาย ว. ผู้เสียหายที่ 3 อายุ 13 ปีเศษ เด็กชาย ย. ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 13 ปีเศษ นาย ข. ผู้เสียหายที่ 5 อายุ 15 ปีเศษ

เด็กชาย ต. ผู้เสียหายที่ 6 อายุ 13 ปีเศษ แพทย์ตรวจร่างกายผู้เสียหายทั้งหกไม่พบบาดแผลที่ ทวารหนักและอวัยวะเพศ ไม่พบตัวอสุจิและส่วนประกอบของน้ำอสุจิที่ปากทวารหนัก ทั้งไม่พบ หลักฐานการกระทำชำเราผู้เสียหายทั้งหก ขึ้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ สำหรับความผิดฐาน เป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต และฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ใน ราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์และฎีกา จึงเป็นอันยุติไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐาน กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้ อวัยวะอื่นซึ่งไม่ใช่อวัยวะเพศล่วงล้ำทวารหนักของเด็ก และกระทำอนาจารแก่เด็กอายุกว่าสิบห้าปี โดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ตามฟ้องข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.6 หรือไม่ เห็นว่า แม่ ข้อเท็จจริงได้ความจากพยานโจทก์ว่า ผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ให้การต่อพนักงานสอบสวน และเบิกความเป็นพยานโจทก์ขึ้นสืบพยานก่อนฟ้องในทำนองว่า ผู้เสียหายทั้งหกถูกจำเลย กอด จูบ คุดปาก จับและอมอวัยวะเพศ และใช้นิ้วมือล่วงล้ำทวารหนักของผู้เสียหายที่ 6 อันเป็น การกระทำอนาจาร เด็กหญิง อ. เคยเห็นจำเลยกอดจูบเด็กคนอื่น และนางสาว พ. กับนางสาว น. เบิกความว่า พยานทั้งสองร่วมกันสอบข้อเท็จจริงผู้เสียหายทั้งหก และเด็กหญิง อ. โดยผู้เสียหายที่ 6 ให้การว่า ถูกจำเลยล่วงละเมิดทางเพศด้วยการกอด จูบ จับอวัยวะเพศและใช้นิ้วสอดใส่ ทวารหนัก จึงไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลย แต่ผู้เสียหายทั้งหกกลับ เบิกความเป็นพยานจำเลยว่า จำเลยไม่เคยกระทำอนาจารหรือล่วงละเมิดทางเพศกับผู้เสียหายทั้ง หก ผู้เสียหายทั้งหกถูกควบคุมตัวที่สถานีตำรวจภูธร 14 วัน เหตุที่ผู้เสียหายทั้งหกให้การต่อ พนักงานสอบสวนและเบิกความขึ้นสืบพยานก่อนฟ้องว่าถูกจำเลยกระทำอนาจาร เนื่องจาก ผู้เสียหายทั้งหกถูกข่มขู่ว่าหากไม่ให้การและเบิกความเช่นนั้นจะติดคุก ถูกทำร้าย กักขัง ไม่ให้ กลับบ้านพบกับบิดามารดาผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. เกิดความกลัวจึงให้การและเบิกความ ไปเช่นนั้น ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของนางสาว น. และพันตำรวจโท ธ. พยานโจทก์ว่า มี การนำผู้เสียหายทั้งหกไปที่สถานีตำรวจภูธร และคำให้การขึ้นสอบสวนของนาง อ. มารดา ผู้เสียหายที่ 3 นาง ม. มารดาผู้เสียหายที่ 2 นาง จ. มารดาผู้เสียหายที่ 6 นางสาว ช. พี่สาวผู้เสียหาย ที่ 5 ทำนองเดียวกันว่า ทราบเรื่องผู้เสียหายทั้งหกถูกจับหรือถูกควบคุมตัวไว้ที่สถานีตำรวจภูธร และคำเบิกความของนาง จ.ว่า ผู้เสียหายที่ 6 ถูกควบคุมตัว 14 วัน ผู้เสียหายที่ 6 เล่าให้ฟังว่า เจ้าหน้าที่บอกผู้เสียหายที่ 6 พุดตามที่เจ้าหน้าที่ต้องการ มิฉะนั้นจะถูกจับกุมดำเนินคดี ผู้เสียหายที่ 6 หวาดกลัวนั้น เชื่อได้ว่าการสอบคำให้การขึ้นสอบสวนและการเบิกความขึ้นสืบพยานก่อนฟ้อง ของผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. เกิดขึ้นระหว่างที่ถูกควบคุมตัวที่สถานีตำรวจภูธร มีการจูงใจ ขู่เข็ญ หลอกลวง และทำร้ายร่างกาย การที่ผู้เสียหายทั้งหกมาเบิกความภายหลังแม้จะขัดแย้งกับ คำให้การขึ้นสอบสวนและคำเบิกความขึ้นสืบพยานก่อนฟ้อง แต่ก็เป็นการเบิกความเพื่อพิสูจน์ ความจริงให้กระจ่างชัดว่ามีเหตุผลอย่างไรทำไมถึงให้การในชั้นสอบสวนและเบิกความต่อ ศาลชั้นต้นที่ฝ่าฝืนต่อความเป็นจริงไว้เช่นนั้น หากใช่เป็นการเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลยดังที่ โจทก์ฎีกาแต่อย่างใดไม่ แม็คคืออยู่ระหว่างสืบพยานจำเลยซึ่งโดยผลการหรือคู่ความฝ่ายใดร้องขอ ศาลมีอำนาจสืบพยานเพิ่มเติมจะสืบเองหรือส่งประเด็นก็ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา 228 และตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 120 ประกอบ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ถ้าคู่ความฝ่ายใดอ้างว่าคำเบิกความของ พยานคนใดที่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งอ้างไม่ควรเชื่อฟัง โดยเหตุผลซึ่งศาลเห็นว่ามีมูล ศาลอาจยอมให้

คู่ความฝ่ายนั้นนำพยานหลักฐานมาสืบสนับสนุนข้ออ้างของตนได้แล้วแต่จะเห็นควร คดีนี้จำเลย นำสืบปฏิเสธฟ้องโจทก์ว่า ผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ให้การขึ้นสอบสวนและเบิกความขึ้น สืบพยานก่อนฟ้องไปโดยถูกควบคุมตัว ช่มชู้ ไม่ให้กลับบ้านและพบบิดามารดา คำให้การขึ้น สอบสวนและคำเบิกความดังกล่าวไม่ควรเชื่อฟัง เมื่อทนายจำเลยแถลงขอสืบพยานผู้เสียหายทั้ง หก หากศาลเห็นว่าเป็นพยานหลักฐานสำคัญที่สามารถพิสูจน์ความจริงได้และเพื่อประโยชน์แห่ง ความยุติธรรม ศาลก็ชอบที่จะอนุญาตให้จำเลยนำผู้เสียหายทั้งหกเข้าเบิกความตามมาตรา ดังกล่าวข้างต้น และมีคำสั่งในรายงานกระบวนการพิจารณาได้ หากจำต้องให้จำเลยยื่นคำร้อง ขออนุญาตต่อศาลก่อนดังที่โจทก์กล่าวอ้างในฎีกาแต่อย่างใดไม่ เมื่อตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 226 บัญญัติว่า "พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคลซึ่งน่าจะ พิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่ไม่ได้ เกิดขึ้นจากการจงใจ มีค่านับสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น..." แต่พฤติการณ์ ในคดีนี้พยานบุคคลและพยานเอกสารซึ่งเป็นผู้เสียหายทั้งหก และเด็กหญิง อ. ยังเป็นผู้เยาว์มีอายุ ไม่มากและอ่อนประสบการณ์ถูกควบคุมตัวโดยมีคนดูแลและปิดประตูล็อกไว้ การสอบคำให้การขึ้น สอบสวนและการเบิกความต่อศาลชั้นต้นสืบพยานก่อนฟ้องอาจเป็นไปตามที่ผู้ควบคุมหรือ เจ้าหน้าที่ที่ต้องการได้ แม้จะมีการสอบคำให้การขึ้นสอบสวนของผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ต่อหน้านักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ แต่ตามคำให้การขึ้นสอบสวนของ ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 3 บุคคลที่เด็กร้องขอหรือผู้ที่ไว้วางใจได้ลงลายชื่อในฐานะล่ามแปลด้วย โดย ผู้เสียหายที่ 6 เบิกความโต้แย้งว่า มีล่ามข่มขู่จะให้เจ้าพนักงานตำรวจพาไปติดคุกหากไม่เบิกความ ว่า จำเลยกระทำอนาจาร ทำให้มีข้อระวางสงสัยว่าคำให้การขึ้นสอบสวนและคำเบิกความขึ้น สืบพยานก่อนฟ้องของผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ได้ให้การและเบิกความไปตามเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นจริงหรือไม่ เนื่องจากเมื่อผู้เสียหายทั้งหก และเด็กหญิง อ. ให้การและเบิกความต่อ ศาลชั้นต้นแล้วยังถูกนำไปควบคุมตัวต่ออีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักในการสอบสวนคดีอาญา โดยทั่วไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่มีบทบัญญัติมาตราใดให้มีการ ควบคุมตัวผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ซึ่งเป็นพยานไว้ก่อนแล้วเอาตัวมาเบิกความต่อศาล แต่ พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการหากมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าพยานบุคคลจะเดินทางออกไป นอกราชอาณาจักรไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง...อันเป็นการยากแก่การนำพยานนั้นมาสืบในภายหน้า จะยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อสืบพยานนั้นไว้ทันทีก็ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 237 ทวิ การควบคุมตัวดังกล่าวย่อมเป็นการกระทำความผิดต่อสิทธิเสรีภาพในชีวิต ร่างกายของผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ซึ่งเป็นพยาน ประกอบกับการจับกุมและการคุมขัง บุคคลดังกล่าวจะทำได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาลมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 28 การกระทำเช่นนี้จึงเป็นการแสวงหา พยานหลักฐานโดยมิชอบ ซึ่งต้องห้ามมิให้รับฟังพยานหลักฐานนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 226 ทั้งในคดีอาญาโจทก์มีการกระการพิสูจน์ และศาลต้องใช้ดุลพินิจ วินิจฉัยชี้แจงน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวง โดยจะไม่พิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำ ผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคหนึ่ง ซึ่งคดีนี้ความผิดตามฟ้องโจทก์มีอัตราโทษจำคุกสูงถึงยี่สิบปี พยานโจทก์จะต้อง ชัดแจ้งหนักแน่น มั่นคงโดยไม่มีข้อตำหนิใด ๆ ให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ได้ ลักษณะแห่งคดีอยู่ในวิสัยที่

โจทก์สามารถหาพยานหลักฐานด้วยวิธีการอันสุจริตและชอบด้วยกฎหมายมาพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้ การรับฟังพยานหลักฐานโจทก์ที่ได้มาจากการแสวงหามาโดยมิชอบเท่ากับอนุญาตให้โจทก์นำพยานหลักฐานมาเพิ่มเติมในส่วนที่ตนนำเสนอครบพร้อมไว้ เพื่อจะลงโทษจำเลย แต่เพียงอย่างเดียว ทั้งที่เป็นการละเมิดต่อสิทธิส่วนบุคคลของจำเลยและกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน อันเป็นการขัดต่อหลักการพื้นฐานของการดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป เมื่อการวินิจฉัยชี้ขาดนักพยานหลักฐานโจทก์ ศาลต้องกระทำด้วยความระมัดระวังและไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่นมีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง แต่พยานโจทก์ซึ่งเป็นคำเบิกความขึ้นสืบพยานก่อนฟ้องและคำให้การขึ้นสอบสวนของผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ต้องห้ามมิให้รับฟังดังที่วินิจฉัยข้างต้นแล้ว พยานโจทก์ส่วนที่เหลือมีเพียงนางสาว พ. นางสาว น. และพันตำรวจโท ธ. ซึ่งเป็นพยานบอกเล่าไม่รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะกระทำความผิด และผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ ไม่พบบาดแผลที่ทวารหนัก อวัยวะเพศ ไม่พบตัวอสุจิ ส่วนประกอบของน้ำอสุจิที่ปากทวารหนัก ภายในทวารหนักและไม่พบหลักฐานการกระทำชำเราของผู้เสียหายทั้งหก ส่วนสาเหตุที่นางสาว พ. เจ้าหน้าที่สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดตากไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน เนื่องจากได้รับการร้องเรียนจากบุคคลไม่ทราบชื่อมีใช้ผู้เสียหายทั้งหกหรือบิดามารดาของผู้เสียหายทั้งหก โดยผู้เสียหายทั้งหกไม่เคยเล่าเรื่องราวที่ถูกจำเลยกระทำอนาจารให้บิดามารดาหรือบุคคลอื่นล่วงรู้จึงเป็นเรื่องที่ผิดปกติอย่างยิ่งหากมีการถูกกระทำอนาจารจริง ทั้งยังได้รับความจากผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 6 เบิกความตอบทนายผู้ต้องหาถามค้านขึ้นสืบพยานก่อนฟ้องทำนองเดียวกันว่า ไม่อยากให้จำเลยถูกดำเนินคดี และอยากไปอยู่กับจำเลยอีก น่าเชื่อว่าจำเลยอาจถูกกลั่นแกล้งแจ้งความให้ดำเนินคดีตามข้อต่อสู้ของจำเลยก็ได้ ประกอบกับจำเลยก็ให้การปฏิเสธมาตลอด ดังนั้น พยานหลักฐานโจทก์มีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องข้อ 1.1 ถึง 1.6 หรือไม่ จึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

นายนารุ จันทรจำเริญ · อรพงษ์ ศิริกานต์นนท์ · ยุพา วงศ์ทองทิวิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5172/2566>